

Svea och Göthers
Råmpa-Sång,

Wid

1788 års Fälttog.

Underdänigt författad

Af

L. C.

Stockholm,

Tryckt hos J. C. Holmberg, år 1788.

Sjunges som: Rest hafwer jag öfwer watten ic.

Tre Kämpar af Norden utfara i fält,
Ut Bardalek föra och föra,
Med hårdiga kroppar De hwila i Tält,
Och tappert sin fiende möta.

Tre Kronor, Tre Lejon, Tre Hjeltar gör et,
För Wapnet at Wapnena föra;
Wår dråpliga Konungs djuprådiga wett,
Skal fiendens planer förstöra.

Född utaf Wasa förträffliga Ut
Wår Konung och Prinsar Hans Bröder,
I makalös ordning alt skickadt och sätt,
Och eld i soldaterne föder.

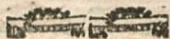
Hvem wil icke följa sin Konung, sin Prins,
 Hvem trotsar ej faran och döden,
 En Kran tillika med särens wins,
 Och många få lyckliga öden.

Soldaten, som lyder sit kända befäl,
 Får deltaga nu i den åra,
 Som medel til Hjeltarnes krantsar med skäl,
 Och heder med segravna bära.

Så se wi at Swea och Göthernas blod,
 I Uttlinga ådror än rinner,
 Soldaten uplifwas af Hjeltarnas mod,
 Af kärlek och iswer han brinner.

Fördensful I blå-gula Buskar gå på,
 Låt Ryfvarne känna er styrka,
 At I uti faran, som pelare stå,
 Och Fäder'lands wälfärden yrka.

Gud styrke wår Konung til watten och land,
 Deß Bröder och alla de Drottar,
 Som under Baneret med samlader hand,
 Til allmänna sällheten mättar.

Så Bivat lamrater, som ligga i fält,
Och söka den åran at vinna,
At gå från blå kappan til purpurens tält,
Är möjligt med tapperhet hinna.

Er osporda trohet och kärlek i alt,
Då I liksom Ijungelden snara,
Uträtta hwad Gud och Er Konung befalt,
Är säkert besegra all fara.

När Leken är ändad och elden förbi,
Och I hunnit Lagrarna skörda,
Så hoppas vår wördnad Er wärdiga se,
Med kransar Gud lof=offer bära.

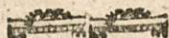
Sfwer den 17 Julii 1788.

Sjunges som: Gustafs Skål 2c.

Swea flagg,
 Af Hertig Carl uplifwad blifwit,
 Gammalt agg
 Med wapnen han fördrifwit,
 Himlen gif!
 Wår Prins och Hjelte låra,
 Lagrars åra,
 Til at nåra,
 Stora tidsfördrif.

Wivat Skål,
 För Hjeltar och dem wapnen båra,
 Klådd i stål,
 Det är Soldaters åra:
 Gud sin Kung
 Och Fosterlandet tjena,
 Styrka låna,
 För de wåna
 Om des bragder sjung.

Nögda Glädje-Tankar, yttrade til Swea
Stridsmän, som uti Sept. månad 1741
marcherade til Finland med friskt Mod
och Blod.

Kan sjungas som: Ädlaste gåfwan som
Skaparen gifwit ic.

I.

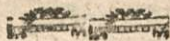
Nögdaſte dagar nu förſt börja grönska,
Himlen med glädje oſ Swärdet framte,
Störſta Regenten til alla män önska,
Som uti Martis drägt wi nu få ſe,
Med hurtigt hjerta mot fienden wäga,
Til at wär frihet förſwara med mod,
Och uti blirtrande dunder, gny, låga,
Ej frukta mödan, men wäga ſit blod.

2.

Här ſe wi Stridsmän ſit lif ej wil ſpara,
Friſkt wil det wäga för Sverige ännu,
Intet likt harar i buſken stå qwara,
Utän friſkt hurtigt ſlå ſutti för ſju,
Som när wär Carolus Narwa beſökte,
Hördes ej annat än dunder och gny,
En enig Gudom deſ krafter förökte,
At fyrtio tuſend tillbaka måſt fly.

3.

Derförre modige Hjeltar utbreder
Ryktet af tapperhet ej ſelas lär,
Himla-Regenten har loſwat oſ seger,
Ejſt uti ſriden han Swea ſköld är,

Ty han en Fader för Sverige will wara,
 Fast våra synder har straffet förment,
 Fiendens anlopp som eldsмур förswara,
 Fredrich til huswud han of har förlänt.

4.

Mån tro at Görher sit blod wilja spara,
 När som des fiend' framträngde med magt,
 Nej, de wil håldre i ödemark wara,
 An at med neshighet släppa den wakt,
 Som deras tappra arm hurtigt besäfta,
 Emot des murar och starke anfall,
 De lustigt wäga hos Lejon at gästa,
 Fast deras bommar och stycken gaf knall.

5.

Täckaste gåfvar, som wäga at bada
 Mot Nyfarnes wapen och trotsa des magt,
 J bör ej frukta at blodige wada,
 Men med godt hjerta at taga i akt,
 Hwad som kan hända när faran begynnes,
 Liksom stormwäder nu rusa uppå,
 Hjelpen af högden Er skänkes med ynnest,
 Frögd uppå slutet de sedan ernå.

6.

Ublaste lönet Er bortgång begråta,
 Blott utaf kärlek de sakna måst Er,
 Barnen och Mödrarna ynkliga låta,
 Ty de måst frukta Er aldrig få se;
 Men om ej Himlen Er börda månd' låtta,
 Så tro dock dock säkert J heder ha fått,
 När på Er grasssten wi gladligt kan sättja:
 Här hwila kämpar som tappert ha stått.

